

FOLK OG LAND

NR. 19 — 7. ARGANG

LØRDAG 24. MAI 1958

LØSSALG 65 ØRE

Fru Ase Storsæter
Mjøndalen 21 B

ARGENTINA ryster åket av seg

Brev til FOLK OG LAND fra Buenos Aires

Fra en ung norsk venn i Argentina har vi mottatt nedenstående overmåte interessante redegjørelse for begivenhetene i Argentina da Peron ble styrtet, under det etterfølgende militærdiktatur, valget og nå etter at Frondizi er blitt valgt til president med peronistenes stemmer og tar fatt på å gjøre uretten god igjen. Dette er absolutt sensasjonelt stoff fra første hånds kilde, stoff som en ikke vil finne i andre norske blad enn Folk og Land som er fritt og uavhengig og ikke går noens erind. Artikkelforfatteren ber om å få være anonym av frykt for repressalier om «gorillaene» skulle tilrive seg makten igjen. Et slikt ønske forstår vi og respekterer vi, men vi kan på den annen side innstå for forfatterens troverdighet. På grunn av artikkelens lengde må vi dele den i to. Her kommer første del.

I.

Fra Kongressen lyder den nye presidents faste stemme i et grundig og myndig oppgjør med det 32 måneder lange frimurer-vanstyre som har herjet landet etter den såkalte revolucion libertadora

Peron.

i 1955. Dr. Arturo Frondizi er nådeløs i sin kritikk av systemet i det demokratiske diktatur. En bevisst politikk fra overnasjonale krefter har gjennom sine stråmenn på denne korte tid brakt et av jordens rikeste land til bankrott. Alt under påskudd av å gi det argentinske folk del i demokratiets goder. Et påskudd som foruten de aller alvorligste økonomiske og sosiale konsekvenser også medførte de blodigste sådanne i Argentinas historie.

Det er som kjent intet mindre enn utrolig hva som kan gjøres i demokratiets misbrukte navn. De demokratiske velsignelser begynte således å dale ned over det ulykkelige argentinske folk under en sivil masseforsamling på den historiske Plaza de Mayo

Kloke ord Den siste norske rettskandale

I høyrebladet «Sarpen» finner vi nedenstående kloke ord:

Domstoler og dommere er ikke ufeilbarlige. Alle dommere er bare skrøpelige mennesker som ikke kan vite og forstå alt. Enhver som dømmer bør derfor særlig tenke på sin ufullkommenhet og mindre på sin verdighet.

Både i rettene og ellers blant mennesker i det daglige liv, er det vanskelig å være dommer. Våre moralske normer er delvis en arv fra en mørk fortid, da tenkemåten var lenket av et avskrekkende trangsyn. Det vi kaller lov og rett har også for mange innslag av forstenede fordommer, og støpegodsopdragelsen opprettholder trangsynet fra generasjon til generasjon.

Loven og rettssynet ligger alltid etter sin tid. Dommeren i kappen — og alle andre dommere også — kan derfor så lett bli større forbrytere enn de som blir dømt.

N. R. Fagor.

i Buenos Aires den 16. juni 1955. En bølge av dødbringende bombeladninger fra luften drepte 250 mennesker og såret over 1000. Dette første demokratiske frigjøringsforsøk ble slått ned og de skyldige stilt for retten og dømt. Hovedmannen fikk livsvarig fengsel, hans nestkommanderende 3 år. Det var mange med meg som den gang tenk-

Forts. s. 7.

Lagmannsretten finner også bortførelsene under Svolvær-raidet rettmessige!

Hva så med regjeringsadvokat Bødtkers eget forhold under okkupasjonen?

Svolvær, den 17. mai 1958.

Kjære Alexander Lange.

Jeg har med takk mottatt Deres mange brev med gode og oppmuntrende ord, henvisninger og brosjyrer til støtte for meg under innspurten og avslutningen av min sak for lagmannsretten. Og her vedlegges utskrift av lagmannsrettsdommen av 10. ds., mottatt av meg først i går.

Lagmannsretten bestående av lagdommerne Astrup Rindahl, Harald Loe, og E. Wessel Holst innskrenker seg til å stadfeste sorenskriver Tønseths domssammensium for to år siden gående ut på at det var en «rettmessig handling» å kidnappe meg og bringe meg til England og hensette meg i fengsel og interneringsleiren der i ca. fire og et halvt år.

Lagmannsretten bemerker den 9. mai anno Domini 1958 bl. a.: «For lagmannsrett har den ankende part som en ny anførsel hevdet at det må foreligge et erstatningsansvar for staten på objektivt grunnlag for bortførelsen og interneringen. — Det må ansees på det rene at det ikke kan gjøres ansvar gjeldende

Regjeringsadv. Bødtker.

mot den norske stat på objektivt grunnlag, når bortførelsen og interneringen først ansees rettmessig av de grunner herredsretten har nevnt».

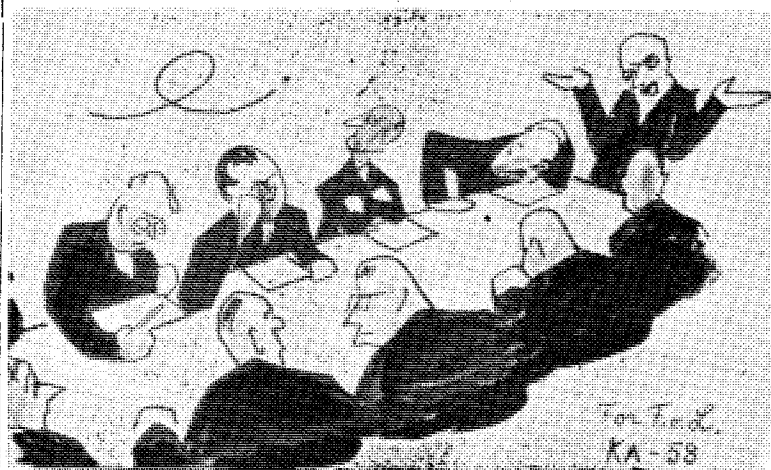
I begge dommer unnlates klokkelig å påvise med hvilken lovlig heime i norsk, engelsk eller internasjonal lovgivning denne terrorhandling mot sivile borgere i et kapitulert land, tross alt, likevel er «rettmessig».

Det er således ikke bare «Lykken som er med den engelske (og norske) mann på rov mellom Norges skær» (Ibsens Terje Vigen), men også visse nåværende norske domstoler. NS-folk var fredlaust vilt og synes å betraktes som sådant fremdeles av den av det statsbærende parti innsatte øvrighet. Grunnlov, straffelov og genevekonvensjoner osv. skal a priori betraktes som uskrevne når det gjelder oss.

Vil dette holde i lengden? Nei, selvfølgelig ikke. Der er for snart to tusen år siden ropt: Ve over de lovkyndige som bærer seg slik åt, og følgene har ikke uteblitt tidligere og vil heller ikke komme

Forts. s. 7.

Kjernepsykiske våpen

Mot Sovjets bombetrussel har vi i alle år hevdet oss. Men når russerne plutselig innstiller eksplosjonene står vi fullstendig forsvarsløse.

Guds rikes vår

Pinsebetraktning av H. A. Aasmundsen

Når talen blir om pinse, da tenker mange mennesker mest på årstiden. Pinse, det er våren, den gryende sommer, da hele naturen utfolder seg i sin eventyrlige skjønnhet og prakt. Pinse det er kombinasjonen mai-juni med duft av hegg og syrin og liljekonvall. Ja, for mange står det slik at pinse det er som selve dette vakre diktet:

Når fjordene blåner som
markens fiol,
Og breene glitrer i spillende
sol,
Når liljekonvallen ved foten
av hegg
Står duftende skjønn langs
med klippenes vegg,
Når eiven bak orkrattet
danser seg vill,
Og trosten i granlien synger
dertil —
Da røres mitt bryst, da blott
hviske jeg kan:
Gud signe deg Norge, mitt
deilige land!

Og uten å tenke noe dypere over det, så har man alt her grepet noe av pinsens idé og innhold. For pinse, det er vår det. Den lyseste årstiden. Den forjettende årstiden. Da det spirer og blomstrer og gror. Da grunnen legges for det som skal bli vekst og liv og grøde. Guds rikes vår, det er pinse. Guds yndefulle vår-dag «med stråler i krans om tinde».

Slik kan det som et bilde være med og støtte og hjelpe oss i vår forståelse og vurdering av pinsens idé og innhold. Vi har lov til å bruke det som sådant. Jesus grep jo selv ustanselig til bilder fra naturen når han skulle søke å anskueliggjøre Gudsrikets hemmeligheter. Det er disse bilder vi kaller for lignelser. Men han sa også: Det kommer en tid da jeg skal tale rett ut til dere uten lignelser.

Det kreves en viss modenhetsgrad for å kunne forstå og tilegne seg pinsen. Vi kan fortelle et barn om julens og påskens hendelser. Og det vil være med. Alt er så konkret, påtagelig. Det nytter ikke å fortelle det om pinsen. Det vil ikke skjønne noe av det. Det er for abstrakt. Jesus oppdrar sine disipler. De gikk i skole hos ham. Han underviste dem. Det siste han un-

derviste dem om, var pinsen. Han hadde tidligere undervist om sin lidelse og død og oppstandelse. Det siste gikk hus forbi. Det var hans bortgang som ble sittende igjen. Og de reagerte voldsomt. Den siste kveld han var sammen med dem underviste han dem om pinsen. Det står ingen ting om deres reaksjon på dette. Antagelig skjønte de ikke noe større av det. Men de hadde fått kunnskapen. Så da det skjedde, da var de modne. Da skjønte de det. Hele Jesu liv og gjerning sto klart for dem. Men det er jo pinse. Og det er Anden som skaper den. Han skal lære dere alle ting og minne dere om alt det jeg har sagt dere, sa Jesus. Når det skjer, da blir det pinse.

Her i vårt land er vi så lykelige at vi får denne kunnskapen daglig. Gjennom hjem (forhåpentlig?), skole, kirke, presse, radio osv. I snart tusen år har den fulgt oss fra slekt til slekt. Som et arvegods. Og vi synger fremdeles:

Til søner skal det ganga,
Den ætt som kjem, lik den
som kvarv,
Ved ordet trutt skal hanga.

Men det kan ikke nektes at det er mange, også i vårt land, som i dag ser med bekymring på denne pinsens stilling og utvikling i vårt folk. Dåpsopplæringen er jo f. eks. akkurat nå i faresonen. Og mange er de begrunnede henstillinger som i disse dager strømmer inn til våre styremakter om ikke å foreta seg noe som kan ha endog den minste snøv av å gjøre denne oppfatningen mindre befestet. Gjør den usikrere, utryggere, mer kjempende for tilværelsen. Nå

(Forts. s. 6).

Dødsfall

Atter ein kampfelle er fallen frå. Sigurd O. Kraakevik, Lofthus i Hardanger døde 5/5 i år. Han hev gjort Nasjonal Samling mang ei tenest. Var som ein førar for oss. Sist eg tala med han, hadde han god tru på at me forfylgde vilde få vår oppreisning, men 11/5 vart han gravlagt på Ullensvang kyrkjegard med stort gravfylgje.

Jon Maage.

Enig med Hartmann!

Ein smakebit frå P. Hartmann, «Bak Fronten». 3. oppl. 1955.

18. april 1944.

S. 188. «Det er nok ganske sikkert at det er en meget stor prosent av nordmenn i Sverige som ikke på noen måte er kommet over for å tjene landet eller fordi de har vært i fare, men simpelthen for å bli bedre forsyret enn hjemme. Det var forresten en ting som var på det rene blant administrasjonen i Stockholm alt da jeg var der høsten 1942».

Det er den norske Londonregjeringens finansminister gjennom 4 år som kjem med disse beiske orda, og han skulde vel vita kva han talar om. Etter 1945 gjeld alle dessa som gjorde svenskar av seg då mest det røynde på, for å vera gode nordmenn, jamvel høyrande til dei aller beste. Og so må i røynda «en meget stor prosent» av dei karakteriserast som rett og slett landssvikarar utan hermetekn eller gåseaugo.

V.

Valget og vi!

Etter Justisdepartementets siste avslag forekommer det meg at vi burde være dem takknemlig for avslaget. Vi har fått svi for vår tro og overbevisning, fått takken for vår blåoyde offervilje. Kan de andre bære denne skammen så dem om det, vi har fått åpnet våre øyne. Fornuftige folk flest er klar over sannheten men egeninteressen later til å ha fått makten over folkesjelen. Muligens dette er riktig og rett etter de demokratiske prinsipper, men utviklingen har forlenget vist at vi må ha motet til å bruke de samme metoder, — nemlig prinsippet kjøp og salg.

Borgerskapet, — ja jeg bruker virkelig dette uttrykket, bør ikke innbille seg at de lengere kan stole på å få våre stemmer ved de kommende valg så lenge som uretten skal herje.

For å komme til saken så foreslå jeg:

«Til kommende kommunevalg stemmer vi blankt med de røde sedler vi kan få fatt i».

Forutsetningen er at alle NS går mann av huse og gjør sin plikt. Få helst også venner og kjente med på det. La dette være en alvorlig mønstring.

Har ikke situasjonen forandret seg til neste stortingsvalg, så skal vi stemme enda rødere — nemlig på Kommunistene. Jeg ser for meg mange stulle men forslagene har en dobbelt grunn. Vi må nå endelig en gang vise at vi ikke er noen slaktesauer som man kan behandle som en vil. Den

(Forts. s. 5).

Nasjonal Samlings historie

Tillater meg å slutte meg helt til forslagsstillerne i Folk og Land om at Nasjonal Samlings historie bør samles og skrives. Som veteran helt fra stiftelsen av «Nordisk Folkereisning» ville jeg være meget takknemlig for å få være med å bidra til et slikt skrift — eller rettere sagt «verk». Som mange andre har jeg samlet endel stoff — for utgivelse på egen hånd — men det kan kanskje gjøre mere nytte sammen med annet.

Blant andre ting har jeg svært meget å kunne berette også om NS-barna og deres opplevelser under okkupasjonen, som vel også en gang kunne se dagens lys?

Det sier seg selv at den som vil stille seg til tjenete i dette arbeide, må ha evnen til å kunne bedømme i hvilken grad det stoff man kommer med ansees brukbart.

Mor.

To tjuer på et marked

Jørgen Juve som i april-dagene 1940 antagelig gjorde en heltemodig krigsinnsats — jeg husker ialfall å ha sett hans navn under oppropet om endelig ikke å sabotere eller skape andre vanskeligheter for den tyske okkupasjonsher — skriver i Dagbladet følgende om Terje Wold, som nå er blitt høyesterettsjustitiarius:

«Terje Wold passet i sitt departement (i London under okkupasjonen). Strengt holdt han seg til det som for hele delen av det norske folket som ikke sviktet sto som det avgjørende: Hva skulle en gjøre med landsvikene og med de tyske forbryterne etter frigjøringen.

Lang og omstendelig ble Terje Wolds beretning om samarbeidet med de allierte om disse spørsmålene. Når en ser bakover på hele rettsoppgjøret slår det en at det som hos Terje Wold, i den oppsiktsvekkende kringkastings-talen fra London 1942, var sterke, bestemte meninger, etter hvert ble vannet ut av livets egen lov».

Det ble ikke nok straff og blod for Juve og den nye høyesterettsjustitiarius. Livets egen lov kom dessverre iveien, den samme lov som formodentlig fikk Juve til før kapitulasjonen i 1940 å advare mot sabotasjehandling rett mot den tyske fiende. Forøvrig i godt selskap med en rekke menn, som senere har hatt den lykke å kunne glemme sin fortid. Jeg er faktisk enig med Juve når han skriver: «Humorens finere forgreninger kjenner han ikke. Han tar seg selv meget alvorlig».

Nulle.

Demokrati

Vidkun Quisling uttrykket det slik engang: «Det vi vil er demokrati på et bredere og sunnere grunnlag enn noe folk noengang har hatt det». Ut fra denne grunnsats ble formet et program — ut fra grunnlovens ånd og bokstav, og overensstemmende med den samfunnskultur selve utviklingen har skapt.

De aller fleste mennesker oppfatter begrepet demokrati som bare det å kunne avgi stemme ved den eller den anledning, men begrepet omfatter noe langt mere.

Demokrati er et av de mest brukte ord i de senere år. Nesten alltid må en få det inntrykk at de mennesker som flittigst bruker ordet, slik at det virker som en tom frase, idetlikeetatt ikke vet hva virkelig demokrati er.

Demokrati og rettssikkerhet er uløselig knyttet til hverandre. Demokrati er i sin kjerne at loven står over samfunnets institusjoner. Det gjelder alle statens organer, fra de laveste til de høyeste: Stortinget — dets valg og funksjonstid. Den utøvende myndighet ~~dens myndighetsområde.~~ Og den dømmende myndighets uavkortede plikt ovenfor loven.

Demokrati er den høyeste kultursamfunnsform, men den forutsetter også den høyeste kultur hos de personer som skal tjene demokratiet. Det finnes uskrevne kulturens lover som helst ikke må brytes, men når de som sier seg å tjene demokratiet med åpne øyne bryter statens skrevne lover, da blir det rettsanarki, som Norge har hatt det for en større gruppe av landets borgere siden 1945. Og selve demokratiet blir bare en frase i maktavernes munn, for å dekke over egen og samfunnets store brist.

8/5 58.

S.

Fredsinnset

(Forts. fra s. 3).

mektiger seg Kringkastingen og forsøker å bryte den».

Så dårlige som programmene er i norsk kringkasting, tror vi alle vil betenke seg på å komme i nærheten av den, men om galt skulle være at det kom «quislinger» til makten igjen både i Kringkasting og Kulturdepartement, så blir det kanskje anledning til påny å skaffe fallerte Skiensaviser bidrag og støtte fra disse nye makthavere. Dette bare et vennlig tipp til beroligelse for Carl P.

FOLK og LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

Liv og lære

Vi har tidligere vært inne på den brosjyre myndighetene har sendt ut om hvorledes folk skal forholde seg «hvis det skulle bli krig». Vi rettet endel spørsmål til statsmaktene i den anledning, men noe svar har vi naturligvis ikke fått.

I dag skal vi se litt på en annen side av denne interessante publikasjon, som en vel må ha lov til å gå ut fra dekker de styrendes syn. Det gjelder blant annet visse folkerettslige spørsmål.

Som en vil vite var det ikke nettopp den folkerettslige lovliggjøring som særpreget Londonregjeringen og dens tilhengers «krigføring» etter at landet hadde kapitulert i høytidelige og bindende former i juni 1940. «Krigføringen» var preget av det lumske bakhold med skjulte våpen, og vi hadde inntrykk av at denne britisk-bolsjeviskiske form for krig var så rosverdig at den fortjente haugevis av bøker og hele fjell av skryt. Nå leser vi til vår forbauselse følgende i myndighetenes brosjyre:

«Internasjonale overenskomster krever at de som deltar i geriljakrig, står under en ansvarlig leder, bærer uniform, armbind eller annet merke som tydelig viser at de tilhører en avdeling og at de bærer sine våpen åpent. Under siste verdenskrig kjempet ofte partisaner i helt sivile klær og med våpen som de bar skjult. Dette var i strid med internasjonale overenskomster. Disse sivile partisaner ble i mange tilfeller betraktet som spioner og skutt. Partisanene tok på sin side ofte ikke fanger. Slik ble krigen uhyggelig brutalisert og tapbringende for sivilbefolkningen».

Det var endelig en åpen innrømmelse av deres ansvar som i dag sitter i toppstillinger i Norge, men som under en til og med ulovlig krig var med på gjøre det de kalte krigen «uhyggelig brutalisert og tapbringende for sivilbefolkningen».

Men la oss fremdeles gi ordet til myndighetene av 1958: «Under den siste krig ble folkeretten mange ganger krenket, men at dens regler i høyeste grad er levende realitet, fikk man også bevis for blant annet i den stort sett korrekte behandling som ble krigsfanger til del».

Det må vel da tross alt være de forkjetrede tyskerne som behandlet krigsfangene korrekt, for deres motstandere var det iallfall ikke! Vi minner om den behandling tyske krigsfanger fikk av bolsjevikene og redslene i de amerikanske krigsfangeleire. Her hjemme fra kan vi jo minne om både mishandlingene på Akershus og Gulostens mord på de to tyske krigsfanger. Og var det ikke så at tyskernes øverste militære ledere ble behandlet som gemene forbrytere og dømt dels til hengning og dels til langvarige fengselsstraffer av de seirende uten protest fra offiserskolleger blant seierherrene? Alt under applaus for det norske presse-galleri.

I denne forbindelse kan det forøvrig ha sin interesse å nevne at brosjyren forteller at «massetvangsforflytninger, individuell tvangsforflytning og deportering av beskyttede personer fra det okkuperte område til okkupasjonsmaktens område eller til en annen stats område, enten det er okkupert eller ikke, er forbudt uansett grunnen».

Vi anbefaler brosjyrens opphavsmenn å gjøre studier i marken i de tyske østområder. Eller å studere hva som foregikk under Svolvær-raidet.

Men også når det gjelder de norske myndigheters oppførelsen overfor egne landsmenn i forbindelse med etterkrigsoppgjøret, gir denne forunderlige brosjyre grei beskjed. For en må vel ha lov til å gå ut fra at landsmenn iallfall ikke skal behandles dårligere enn det Genferkonvensjonen fastsetter for en fiendtlig befolkning under en okkupasjon.

Det heter blant annet:

«Ingen beskyttet person kan straffes for en forseelse som

GODT SAGT

Sitat fra redaksjonell artikkel i Arbeiderbladet 19. mai, signert J. S.

«Det eneste som varslet om underlige (!) trekk i Soustelles karakter var de bestemte rykter som gikk om at han forsvarte bruk av torturmetoder mot tyskere og quislinger — noe som stred mot britiske og amerikanske prinsipper . . .»

Tenk det: torturmetoder noe som stred mot britiske og amerikanske prinsipper . . .»

Var der ikke både briter og amerikanere som sammen med den norske hjemmefronten sto for den omfattende mishandling og tortur av fanger i Norge etter «seiren» i mai 1945?

Og hva med torturen og de umenneskelige grusomheter som fant sted i alle tyskokkuperte og tyske områder etter fredens utbrudd?

Umenneskeligheter som ikke sto noe tilbake for den røde terror.

Ovennevnte er nok ikke alene om «underlige trekk i karakteren». Niksen.

Fredsinnsetts fra Norges Forsvarsforening

Presidenten i Norges Forsvarsforening Carl Pettersen W. forsvarte som bekjent under det en kaller krigen mot Tyskland sitt fedreland ved etter en passende tids forsiktig kolloberasjon å stikke av til England, hvorfra han vendte tilbake iført engelsk kapteinsuniform «anskaffet for anledningen», som Førre sa i Stortinget. Nå skriver han bekymringsfullt i avisene med sikte på kommende krig. Han har kanskje tenkt å bli hjemme da? President Carl ber om at folket må bli orientert om «hva som er planlagt skal skje hvis en eventuell fiende eller egne quislinger be-

(Forts. side 2).

han ikke selv har begått». (Beskyttet person oppgis å være borgere som er blitt igjen i en landsdel som er blitt besatt av fienden). Hva så med det «kollektive ansvar» som ble pålagt NS-medlemmer?

Videre heter det: «De straffebestemmelser som okkupasjonsmakten innfører, skal først tre i kraft etter at de har vært kunngjort og brakt til befolkningens kunnskap på dens eget språk. De kan ikke ha tilbakevirkende kraft».

Det er vel ikke nødvendig å si noe om de norske myndigheters eget forhold på disse områder. Det er tilstrekkelig tydelig karakterisert i utredningen fra de nøytrale svenske sakkyndige.

Og så spør vi da ennå en gang: Hva mener egentlig myndighetene? Er det denne smukke lære eller myndighetenes eget slette eksempel en skal følge?

Inderne og Sør-Afrika

I tilknytning til vår artikkel av legasjonssekretær Malone i et tidligere nr. av Folk og Land gjengir vi følgende fra en artikkel om Sør-afrikanske problemer i den svenske avis «Fria Ord»:

I denne forbindelse er det særlig inderne som kommer til å bli et problem for seg i Sør-Afrika. Det er nettopp inderne som driver den sterkeste agitasjon mot apartheidspolitikken, og de får herunder moralsk støtte fra sitt indiske hjemland og fra regjeringen i New Dehli. «Den nasjonalistiske regjering i Sør-Afrika behandler oss som pariaer», klages det stadig fra indisk hold i de sydafrikanske statene. Men hvorledes forholder det seg i virkeligheten? Faktum er at nettopp inderne hører til den mest velsituerte del av den sørafrikanske middelklasse. De er for en stor del velsituerte kjøpmenn, legere, advokater, byggmestere og kunsthåndverkere. De har rett til å leve sitt eget liv og bevare sine egne seder og tradisjoner. Liker de seg ikke tilbyr den sør-afrikanske stat gratis å bekoste deres tilbakeføring til hjemlandet og gir dem attpåtil 40 pund pr. fullvoksen person og 20 pund for hvert barn, som de kan ta med seg tilbake til India. Men i løpet av de siste år har ikke mere enn 658 inderne benyttet seg av dette tilbud. De blir heller boende og fortsetter å intrigere sammen med negre og jøder mot det hvite styre.

Det merkelige med inderne i Sør-Afrika er at de er like dårlig likt både av de hvite og av negrene. Den største og blodigste rasekonflikt som har funnet sted i Sør-Afrika-sambandet i moderne tid fant sted så sent som 13. januar 1949 i Durban. Den begynte med et alminnelig slagsmål mellom en indisk gutt og en negergutt, men utartet snart til fryktelige utskjelsetelser under hvilke 132 mennesker ble drept og mere enn 1 000 ble mere og mindre ille tilredt. Bantunegrene ødela 710 indiske butikker og 1 532 indiske boliger og hus.

Her lar vi den tyske korrespondent i Christ und Welt fortelle videre om inderne i Sør-Afrika:

«Jeg hørte her forleden en engelsk advokat i Durban si: Inderne er parasitter i dette land, 40 prosent av alle økonomiske foretagender her i Durban og 75 prosent av alle byens leiligheter er på deres hender. Alt har inderne grafset til seg. Mellom Durban og Stanger kommer De ikke til å finne 5 hvite gårder mere engang».

Jeg kunde tale med hvem som helst i Sør-Afrika (hvis det ikke tilfeldigvis skulde være en liberaler) og bedømmelsen av inderne var stadig like tilfintetgjørende, fortsetter vår kilde:

Indiske typer i Sør-Afrika

Inderne er slue, upåttelige, feige, de har ulovlige forretningsmetoder, de driver åger og de formerer seg som kanner. Hver inder har 10-18 barn. Sluttsatsen lyder alltid likt: En må formå inderne til å forlate landet igjen».

Regjeringens forsøk på å oppmuntre en indisk utvandring har dog slått fullstendig feil. Det har gått motsatt:

«Gjennom illegal innvandring og naturlig befolknings-tilvekst har den indiske folkegruppe de siste 10 år økt fra 285 000 til 421 000 og dens andel av totalbefolkningen har steget fra 2,5 til 3 prosent».

Det avgrunnsdype hat som inderne er omfattet med både fra de hvites og de svartes side i Sør-Afrika kan bare forklares rent følelsesmessig, mener forfatteren i Christ und Welt. Bak hatet ligger frykt og rådløshet.

«India betrakter Afrika som sitt Amerika. Inderne vil sende sitt veldige befolkningsoverskudd over havet og hit», sa en ellers meget moderat bankier. Og en dommer ytret følgende til meg: «Nehrus India er i dag en verdensmakt. Bare av den grunn at Gandhi bodde her i Sør-Afrika vil India få fotfeste her. Den indiske imperialismen kommer før eller senere til å gripe til aggressive midler mot Sør-Afrika».

Slik ser altså nøkterne og fornuftige sørafrikanere på det indiske spørsmål som i virkeligheten er et av Sør-Afrikas mest skjebnesvangre problemer.

Erling Bjørnson:

EN DRØM

Vi kan glede Erling Bjørnsons mange venner med at den gamle kjempe nå er oven seggen igjen og selvom han naturligvis er avkreftet etter sykdommen har han allikevel villet sende Folk og Lands lesere et livstegn. Bjørnsons tanker har lenge kretset om den henvendelse Forbundet gjorde til Kongen om å medvirke til å gjøre uretten mot oss god igjen. Det falt ham ikke inn at Justisdepartementets skyldbetyngede funksjonærer skulle få sin sjef med på å umyndiggjøre Norges konge i en så viktig sak. Nedenstående artikkel dreier seg om tanker på sykeleiet i forbindelse med den utstrakte hånd og mulighetene for et forlik.

Nylig lå jeg syk i lengere tid og mine tanker under sykdommen kretset stadig om vår kamp. Særlig om den lykke det hadde vært for land og folk om den hjemvendte konge og regjering i 1945 hadde vendt tilbake med kjærlighet og forståelse i sine hjerter istedenfor hat og forfølgelse.

Så våknet jeg en natt av en sølsom drøm: at vi forfulgte «landssvikere» kallet — hadde fått myndighetenes tillatelse til å holde vårt årstevne på Eidsvoll, frihetens hellige lund, hvor vår grunnlov ble skapt.

Hva var så dette? Lenge lå jeg i stor undring. Var det et varsel for mere forståelse? Hva visste jeg. Men av talerne på vårt stevne skulle jeg — den eldste være.

Fantasien tok meg. Det var strømmet glede i mitt sinn. Jeg så den veldige folkemengde oppe på Eidsvoll, i vårso-lens spirende håp. Jeg så de mange flagg folde seg ut i sin fulle storhet og formelig rope: frihet, frihet, rettferdighet! Og under denne fanfare av sol, av lykke, av forhåpning, skulle jeg tale!

Og der jeg lå i min seng, skapte jeg den tale jeg ville holde. Her er den:

Kjære venner, trofaste kampfeller! For en dag vi har. Aldri har vi sett lysere på fremtiden. At vi dømte, «landssvikere» kallet, med myndighetenes tillatelse får ha vårt møte i disse hellige lunder. Våre hjerter har lenge ventet på denne stund, dette solglimt av håp.

En gang tidligere sto folket i forventning, da konge og regjering vendte tilbake fra landflyktigheten. Måtte den sorg dette ga oss i dag kun bli et minne slik at Norge atter inntar den plass vi engang hadde i verdens øyne, et land hvor alles ære og rett var like for domstolenes dommer.

Ingen må vike i kampen for rettferd og oppreisning, men det finnes andre veier enn de

skrevne påstander. Vi må finne vei — — til forhandling. En utstrakt hånd ville kanskje åpne hjertene.

Jeg står her i dag i forsonlighetens ånd. Lenge nok har vi fulgt det skrevne ords veier uten resultat. Selv en uttalelse av Sveriges fremste jurister, som i alt vesentlig slutter seg til vår oppfatning av rettsoppgjøret, ble uenset av myndighetene og deres presse. Vi må komme på talefot med hverandre. Forhandlingsveien er jo hele verdens håp mot dagens fare. Og vårt Forbund har alt slått inn på den vei med sitt brev til Kongen, Norges eneste nøytrale statsmyndighet.

Kongen er Konge for oss alle, og et ord fra ham kunne gjøre underverker i landets kolde krig. Og fast må vi tro at Kongens rettsinn ikke lar seg lede til en partikonge. Vi er jo heller ikke så få.

Ca. 100 000 ble forfulgt av statsmaktene mot grunnlovens klare ord, og det som verre er, imot norsk folkånd, tenkning og ferd.

Vår historie kjenner ikke sidestykke til en slik ulykke. Den er i ånd og utformning hentet fra Russland. Det er en forløper for absolutismen.

Skulle det være for meget at denne skamplott på Norges ære ble opptatt til revisjon. Det er mulig det vil koste millioner, men i vår millionrullende tid vil disse usle penger bety lite mot den moralske frigjøring som vil bli skapt.

Og skulle ikke så vår rettsindige konge ville løse de bundne meninger.

Vi er muligens for strenge i vår dom over mange som ene og alene henter sin viten fra storbladens mørkekamre. Som mørke skyer velter disse blader ut over land og by og kveler alt som kunne bringe forståelse og dermed rettferdighet.

Tenk om denne dag bebudet en fri presse, det som engang var Norges ære og stolthet. Intet kan mere forsonne sinnet enn det fri ord, som tillater meningsutveksling. Tilstanden i dag er nærmest det vi ser i de kneblede stater under Russlands herredømme. I alle fall, storbladens spalter opptar intet fra oss.

Til slutt har jeg et ord å si til våre egne, de «dømte».

Hvor står du i dag? Holder du vårt blad? Er du medlem av vårt Forbund? Eller står du utenfor ærens plikt og moralens bud? Da synes jeg synd på deg! Du kjenner vår kamp, du vet hvor vanskelig det er å finne balanse i økonomien. Men du yter intet, skjönt jeg

Forskjell på folk

Fredag før palmesøndag begynte en evig strøm av biler å nikjøre nordover. Jasså, tenkte jeg, nå drar de som aldri gjør noe nyttig på påskeferie. Så gikk det hurramegrundet på hoteller og hytter til 2. dag, altså nesten en uke. Så begynte strømmen den andre veien. Tusener av biler brukte tusener av liter bensin og olje, alt kjøpt i utlandet. God profit til de store gutta.

Vi må være et rikt folk, tenkte jeg, som har råd til slikt. Og både før og etter påske hadde folk fri en uke ekstra, vinterferie kalte de det. Det er altså noen som har tariffmessig lønn, sommerferie, juleferie, vinterferie, påskeferie og fri halve lørdager og alle helligdager.

De vise på toppen har glemt de som stiller med dyr og de som har småbruk og mindre gardar.

For oss er det ingen ferie, det er å henge i sent og tidlig, hverdag som helligdag. Sveiserfolk på større gardar har visst litt fri en sjelden gang, men småbruka der kona og mannen stiller sjøl, er det aldri fri.

Mange kommuner har nå husmorvikarer. Ja, en på 10 000 mennesker, hva forslår det?

Men hvor er fjøsvikarene, faste ferier og rå til å ta fri?

Kunne det ikke ordnes slik at de som har tatt påske- og vinterferie avløste de som ikke kan komme fra krøtter og onger?

Men det er så svært å drive gard, så. Tenk så dyr melka er blitt, nesten 70 øre literen. Jeg synes jeg hører byfrua.

Send den som klager over melkeprisen hit, så skal å få melke tur kviga og få melken gratis. Jeg tenker melkeprisen snart kom opp i et par kroner.

2 kroner for en halvliter øl, nei, det er ikke noe å snakke om. 2 kroner literen for saltvann tappet på små flasker og kalt selters, nei da, det er rimelig.

Jo, de er forskjell på folk. I Sverige er det fem småbruk som forlates for godt hver eneste dag i året.

Hvordan blir det når vi alle blir byfolk og bilfolk og ikke vil se ei ku?

Blir vi alle rike og lykkelige?

Ola Løvang.

vet du sitter godt i det. Selv er jeg en økonomisk stakkar, men min æresgjeld betaler jeg. Men du, du smyer deg inn i din æreløse hule og mener dermed å ha skjult din brøde.

La solen fylle våre sinn. La oss tro menneskene er gode

Den evige hetspropaganda avsløres fort vekk

Henrettelsen av Gauleiter Eigruber i Linz i to versjoner

Også utlandet — Tyskland ikke unntatt — har sine Dagblad, som ser det som sin hovedoppgave fortsatt å så hets og hat og spre redselshistorier uten smålig hensyn til sannheten.

I det tyske illustrerte blad «Revue» er gjengitt en beretning fra Will Berthold om en henrettelse i Landsbergfengslet. For ordens skyld tilføyes at Will Berthold skal være en ungarsk jøde som emigrerte til USA og vendte tilbake derfra dekket av amerikanske bajonetter, hvoretter han begynte journalistisk virksomhet. La oss først gjengi Bertholds smakfulle beretning:

«Klokken kvart på åtte er henrettelseskommandoen fulltallig. Den første skal avgårde. Eigruber, gauleiter i Linz, øverste sjef for KZ Mauthausen. Hendene bundet på ryggen, vakter tilhøyre, vakter tilvenstre, svimmel i hodet, gru i nakken. Ennå 15 meters liv, 15 meter på en vei som er strødd med hundrer av ofre. Han blir stående, kysser korset som presten holder fram mot ham, fordi en jo ikke kan vite om det kanskje kan være nyttig — —. Han avslår skriftemål. «Jeg var dum», sier han, «det er alt». Han hadde regnet med at «Tusenårsriket» iallfall skulle vare ut hans liv. Stillaset jamrer seg under hans skritt. De amerikanske vitner tier. Et uhyre har ennå 40 sekunder igjen å leve. Den mann, som nå brøler, raser, fråder, har ikke bare tilintetgjort motstandere av bevegelsen, men også sine personlige fiender. Mennesker som sendte ham en regning eller hvis hunder han ikke likte. Han likviderte dem raskt og konsekvent — —. Og nå hyler han ut: «Det er en ære for meg å bli hengt av den mest urettferdige og brutale rett i verden!»

Såvidt Bertholds «sannferdige» beretning. Den katolske fengselsprest K. Morgen-

og vil løse det som dagstøtt ligger som en tung sky over sinn og karakter.

Ja, dette var den «tale» som arbeidet seg fram der jeg lå. Nå leste jeg i Folk og Land i går kveld om kongebrevets skjebne. Ja, hva så?

Nei, nei, slik er nå engang livet. Makt er makt, den har i årtusener undertrykt sannhet og rett. Tildels gjennom tortur, tildels i kriger mot de små nasjoner hvor «seiren» var sikker.

Erling Bjørnson.

schweis bemerker hertil bl. a. i Wienertidsskriftet «Signal»:

«Med hensyn til Eigruber, som jeg selv hadde sjelesorgen for, også i den siste natt umiddelbart før gangen til galgen, og som jeg også led-saget til galgen, er følgende å si: Hvorfor Eigruber ble dømt til døden kunne jeg ikke fastslå i aktene, fordi vi ikke fikk adgang til dem. Jeg visste fra ham selv og hans kamerater, at han var blitt dømt fordi Mauthausen hørte inn under hans kommandoområde og fordi han dermed også hadde ansvaret for disiplinen i leiren. At Eigruber personlig skulle ha foranlediget henrettelser eller ha medvirket dertil har jeg aldri hørt. Hverken han eller noen av hans kamerater har noensinne nevnt noe slikt, men alltid talt om at han som gauleiter, og dermed også som politior-gan i gauet i hvilken leiren var, var ansvarlig for gjennomføringen av politordningen også i Mauthausen. Alle KZ-leirer sorterte direkte under Reichsführer der SS. Himmler og hans adjutant Wolf.

Jeg har aldri hørt noe om at Eigruber skulle ha brakt personlige motstandere avveien. Jeg kan altså ikke si noe herom. Ikke riktig og meget fantasifull er skildringen av Eigrubers forhold ved selve henrettelsen. Den første var ikke Eigruber, som var katolikk, men en protestant. Mennene ble ført til galgen alfabetisk.

Eigruber viste herunder en helt igjennom rolig, fast og mandig holdning. Da han ble ført ut av sellen ble han stående i korridoren og ropte til sine kamerater i fengslet: «Leve Tyskland!» Det er ikke sant at han kysset korset på gangen. Jeg har aldri utenfor sellen rakt korset fram til fangene. Skriftmålet avviste Eigruber med de ord at han nå selv kom til Vårherre og at han selv ville gjøre alt opp med ham.

Ordene «jeg var dum, det er alt» har han ikke uttalt til noen. Herr Berthold kunne heller ikke ha hørt slike ord, fordi han ikke var der. Hvis han var tilstede så var det i høyden blant hopen av tilskuere som sto under galgestillaset. Stillaset jamret seg like litet under Eigrubers skritt som under de andres. Eigruber har ikke «brølt rast, frådet», men sa riktignok med høy stemme, men fast og bestemt:

«Leve Tyskland! Jeg holder det for en ære å bli hengt av den mest urettferdige og bru-

(Forts. s. 7).

Professor Unstad bryter en lanse for NS igjen

Protesterer mot Minnesota Postens nyheter hentet fra «Friheten»

I Minnesota Posten finner vi følgende friske innlegg fra vår utrettelige venn og forkjemper på den annen side av dammen, professor Lyder L. Unstad:

Beste red. Johnsen:

På første side i Minn. Posten, nr. 14, leste jeg enslags nyhetsberetning med overskrift «Frekke Karer». Det hele er tatt fra kommunistbladet Friheten (et besnervende navn for en avis, bakomstående parti vil alt annet enn frihet); og nyheten er om at medlemmer i gruppen «Forbundet for Sosial Oppreisning» søker til den nye konge i Norge (han som ville forbli i Norge som ansvarsbevisst leder under okkupasjonen) om amnesti fra strafferettsforfølgelse. Disse medlemmer blir titulert som «norske nazister», fordi de i sin tid tilhørte partiet «Nasjonal Samling». At kommunistene i Norge kan finne på noe slikt, det er forståelig; men det er ikke så helt forståelig, når det gjentas på første side i en amerikansk liberal avis. Men De visste nok ikke at Friheten er kommunistavis; og derfor, så —

I frihetens og rettferdighetens og kristenhetens navn, hvorfor skal forhv. medlemmer av N. S.-partiet bli referert til som «freake karer», fordi de søker om «sosial oppreisning» og bli fri fra strafferettsforfølgelse, når de føler seg grovt forurettet?!

De fleste av disse karene var medlemmer av Fedrelandslaget, som ble organisert av de to kjente normenn Christian Michelsen og Fritjof Nansen, før de så gikk inn i Nasjonal Samling under ledelse av en annen supernasjonalist Vidkun Quisling. De var de mest ytterliggående anti-kommunistene i Norge og i favør av et godt militært forsvar. At de i sin antikommunistiske iver og i favør av tradisjonell norsk kultur var mye lik nazistene i Tyskland, så behøver de vel ikke å bli titulert som om de var det helt ut. De var det ikke. De følte seg som norsk-norske nordmenn hel til hjertetoten — som om dette med å være «norsk» var enslags religion. og disse er dømt som «landsvikere»! Tenk det, Hedda! De ville bevare sånn mer eller mindre uforandret den tradisjonelle norske kultur — altså på sett og vis reaksjonære. Da så sosialistene og kommunistene i Norge fikk stadig mer overtaket i politikken og statsstyrelsen, da ble disse

folk mer og mer redd for å tape sine jordeiendommer, tradisjonelle kulturgoder, osv., — som jo ville bli tilfallet ifølge partiprogrammene og sosialistene. Derfor ville de til kamp mot den «kommunistiske fare» østenfra. Og deri så de Hitler-gruppene i Midt-Europa som den første avantgarde; og det mens sosialistene — kommunistene i Norge brøt ned så omtrent alt forsvar i landet og heiste det røde flagg på de offentlige bygninger i Oslo, osv. endog på nasjonalhelligdagen. De ville fylke de nasjonalsinnede sammen i en sterk gruppe til forsvar for tradisjonell norsk kultur og eiendomsrett. De var som «Taft-Republicans» i U. S. A. ville ha blitt, om kommunistene — sosialistene hadde fått en større samling

representanter i The Congress.

Selv kunne jeg ikke og kan jeg ikke på langt nær sympatisere med deres ideer om noe særlig hellig med eiendomsrett og tradisjonell kultur i Norge — eller noe annet sted heller. Denslags, historisk sett, er jo mest bare sludder hos mennesker med lett bevegelige sinnelag. Men en må da kunne være liberal nok til å kunne forstå de folk, som er redd slike forserte omveltninger som har foregått innen Russland.

Særlig Quisling hadde drømmer om et germansk Stor-Europa, som ville stå sammensluttet mot den «kommunistiske fare» østenfra og innen Vest-Europa. Til dette Stor-Europa skulle høre både Storbritannia, Frankrike, Tyskland, Nederlandene, Skandinavia, osv. Det samme forentø Europa, som nå i flere år U. S. A. — England har forsøkt å få til — i forsvar mot kommunisten. (Men i 1945 ble denne Quislings ide ansett for å være kriminell og ble

Forts. s. 6.

TYSK TEATER IDAG

Operetteteatret i Hildesheim.

Det er ganske interessant å oppdage hvordan også teatret begynner å «amerikaniseres». Det opplevet vi allerede for et par år siden i Basel, da vi så Fanny av Marcel Pagnol. Det var helt uigjenkjennelig fra det vi så i Frankrike — og det samme med Kiss me Kate.

Anderledes er det i de mindre tyske byer, som absolutt kulturelt står høyere enn kjempebyene. Jeg må nevne musikbyen Hildesheim. Den er på Trondheims størrelse og ligger bare et kvarters jernbanereise fra Hannover, med hvilken by den står i nær tilknytning. Mens Hannover har den store opera, hvor f. eks. Fidelio stadig står på programmet, så har Hildesheim det tilsvarende operetteater, hvor vi hadde anledning til å se flere operetter, deriblant Csardasfyrstinnen, som nettopp nå spilles overalt, også i Berlin både i vest og østsonen, samt i Hamburg, hvor den ble slått stort opp som Csardasfyrstinnen av 1958. Det burde

ha advaret oss, og vi ble da også skuffet.

Det var ikke lenger stemningen fra Budapest og Wien. Nå var det blitt til Pigalle og Cannes.

Det ble derfor en glede å få se denne udødelige operette av Kälman i Hildesheim i sin opprinnelige oppsetning, slik den var skapt. Teatret var da som sedvanlig overfylt, men der ble satt inn 2 ekstra stoler til min reisefelle og meg.

Utenfor teatret så vi en lang rekke av store busser på begge sider av gaten. Det var til de teaterbesøkende fra Hannover og omegn.

I teatret var stemningen slik som vi aldri før har opplevet, og forestillingen sluttet ikke før langt ut på natten. Alle de mest yndede scener måtte tas da capo og jubelen ville ikke ta ende.

Nå skal det bli interessant å se hvordan den spilles i Berlin både i Vest og Øst.

Hildesheim i mai 1958.

Sigurd Sylou-Creutz.

Kreftenes parallelogram

AV H. EGEDE NISSEN

En blind høne kan også finne et gullkorn. Statsminister Baldwin sa for noen årtier siden disse ord: «Jeg gjør alle anstrengelser for ikke å styrte Europa ut i et forbrytersk eventyr —. Men England er ikke mere herre over sin historie. Makter som unndrar seg vår kontroll, lar i England, som i andre land, spesielle særinteresser råde».

Om disse anonyme særinteresser, som grep inn i Englands politikk, var det den engelske minister John Bright sa i 1914, da han i protest forlot den engelske regjering: «De største forbrytelser er begått innenfor det britiske kabinets fire vegger».

Disse to ansvarlige engelske statsmenn understreker begge det faktum som det gis nok av vanntette beviser for, at det besto en verdensomspennende overnasjonal sammensvergelse med det mål å bringe en forventd verden i oppløsning. Eiendommelig nok kan anføres at det kjente liberale forretningsorgan «Farmand» i sitt nr. 34 for 23. august 1952 sees å ha kommet på det rene med at en slik formidabel sammensvergelse eksisterer: «Når man ser hva undersøkelsene og prosessene i U.S.A. har avgjort, spør man seg selv om det ikke faktisk har vært en slags sammensvergelse for å lede president Roosevelt og hans omgivelser».

Ellers skulle jo en slik påstand være en nazistisk dødsynd som i Nürnberg ble kalt forbrytelser mot menneskeheten og belønnet med et solid rep. Nå går det etter hvert opp en prås for noen hver. Men dessverre litt for silde, for nå drives tidens urverk med kjernefysikkens tunge vann og uranisotopen 238. Den romantiske forestilling om krig som kamp mellom to hærgrupper som med hærskricket: «Fram kristmenn, korsmenn, kongens menn», respektive: «Fram bønder», møter hverandre med spyd, øks, pil og bue som på Stiklestad, den er definitivt forbi. Vår tids store private krigsmanager Sir Basil Zacharoff satte for egen regning og i sine rustningsfabrikkers interesse i gang noen og tyve krig her og der på kloden.

Det er interessant å konstatere at Jens Bjørneboe i «Under en hårdere himmel» fastslår at «Englands krigserklæring i 1939 til Tyskland kom som en overraskelse på Tysklands regjering, fordi alle denne regjeringens handlinger var blitt godtatt og anerkjent av Vesten og endog støttet med meget store pengebeløp helt til krigserklæringen kom».

Ifølge Gerd Griegs bok av 1957 om Nordahl Grieg skrev

Nordahl Grieg våren 1940 en artikkel med et voldsomt angrep på England og U.S.A. for deres politikk etter første verdenskrig og han mente å kunne påvise at England hadde opprustet Tyskland gjennom flere år.

Dette høres i dag ut som en contradictio in adjecto, en selvmotsigelse og som den rene dårekistepolitikk, men det er allikevel den rene sannhet.

I 1929 sa den kjente engelske chauvinist og imperialistiske politiker Josiah Stamp: USA er i stor utstrekning blitt eier av Tyskland. Det skulle være nok å nevne Youngplanen, som i realiteten betød en storslagen finansiering av Tysklands opprustning. Owen Young satt selv som direktør i det globale elektrisitetsselskap A.E.G.s styre fra 1929. Videre kan nevnes at General Motor Co. og Ford

(Forts. s. 6).

FRA SKIEN

Fredag den 9. mai ble det i Skien holdt et engere møte etter særskilt oppdrag for i samsvar med henstilling fra Forbundet å søke opprettet grupper, lag og kretser av Forbundet.

Etter endel ordskifte endes man om å innkalle til et mer omfattende møte for der å søke realisert Forbundets forslag til organisasjonsplan.

Samtlige var enig i å arbeide for en slik plan som foreslått, eventuelt med visse endringer i gruppe og lagsfordeling slik som forholdene måtte tilsi det. Ordskiftet ga et godt uttrykk for interesse for og forståelse av hvor nødvendig det er med en mer utbygget og fyldigere organisasjon enn hittil, og hver især skulle gjøre sitt for å få fremmøtet så fyldig som mulig.

Det ble oppnevnt et foreløbig arbeidsutvalg for å forberede saken til foreleggelse på det anstundende møte, som da måtte få å etablere de nødvendige tillitsmenn/kvinner i lag og kretser.

Møtet blir avholdt i begynnelsen av neste måned.

Referent.

Professor Unstad bryter en lanse —

Fort. fra side 5

brukt som en grunn for å få ham henrettet). Han henvendte seg først derom til den engelske regjering, høsten 1939. Han fikk dog ingen tilslutning derfra, siden da var England — Frankrike mest opptatt med å tyne Tyskland — deres store rival på de økonomiske områder verden over, og hjelp fra kommunist Russland var da av stor betydning for dem. Da var det han og hans partifeller så muligheten i Hitler-gruppene. England, sas det, gikk til krig for å kunne frelse Polen, for så å gi Polen til kommunistveldet.

For meg står det slik, historisk og juridisk sett, at de styrende i Norge etter krigen (sosialistene — kommunistene) gjorde bruk av kjente stalinistiske metoder for å bli kvitt for godt sine mest ytterliggående politiske opposenter — altså, med henrettelser (politiske mord), fengsling, eiendomsberøvelser, statsrettslige berøvelser, løgn-

propaganda, osv. Selvsagt Stalin kunne vel ikke ha gjort det mer hensynsløst.

De føler seg umåtelig forurettet — omkring hundre tusen av dem. Hvorfor skulle så ikke disse mennesker kreve «sosial oppreisning» og amnesti? De føler seg uskyldig straffet.

De rømte ikke fra landet. De forsøkte alt de kunne for å stagge de tyske militære mest mulig. Så altfor ofte var dog Terboven for sterk for Quisling og ugjerninger ble gjort som sosialistene ga Quisling skylden for. Han visste jo intet om at Tyskland forberedte seg for okkupasjon av Norge, ei heller visste noe om dagen de kom; men han ble henrettet fordi han skulle ha hjulpet tyskerne dermed. De andre, som hjalp tyskerne på festningsverker, flyplasser, ammunisjonsfabrikker, osv. ble holdt som gode nordmenn, fordi de ikke tilhørte N. S.-partiet. Og grunnloven sier: Likhet for loven.

Lyder L. Unstad.

Kreftenes parallelogram

(Fort. fra s. 5).

var eiere av Tysklands automobilindustri og dermed finansierte Hitlers motoriserte panserdivisjoner. Bakom denne exploit av Tysklands militære og industrielle potentiale aner man navnet Morgan. Brother Dulles, den ikke ubekjente utenriksminister Foster Dulles i U.S.A. i dag er eier av dette firma, kontrollerte Vereinigte Stahlwerke i samarbeide med bankhuset Dillon Read, hvor en av eierne var den herostratisk berømte Forestal. Standard Oil sto bakom affæren og kontrollerte hele Tysklands olje og bensinsalg. Det interessanteste av det hele er imidlertid at Englands statsminister Chamberlain, som demisjonerte i mai 1940, sammen med det amerikanske sprengstoffkompani Du Pont eiet 40 prosent av aksjene i de tyske sprengstoff-fabrikker (D.A.G.), og i datterselskapet Reimisch — Westfalische Sprengstoff A. G. Rustningskongen Alfred Krupp var liert med General Motor Co., dvs. Morgan, og finansiert av de store New-Yorkerbanker National City-Bank, Haltgarten & Co. samt Goldman, Sachs & Co. I dette kompleks av overnasjonale pengetransaksjoner dukker av tyske navn stadig Thyssen, Krupp, v. Papen, Brüning og dr. Adenauer opp. Og Standard Oil har fremdeles hånd i hanke med Tysklands kje-

miske industri, I. G. Farben.

Og det idylliske forhold mellom Tysklands industribaroner og de amerikanske verdensbanker syntes å kunne bestå aere perennis. Da kom en mann med en slede i veien. Det var Winston Churchill. Han var finansielt anderswogengasjert. Vi minnes atter Baldwins ord om England som ikke mere er herre over sin historie. Eller hva sa ikke Stafford Cripps: En behøver bare å kaste et blikk på imperiets historie for å senke sitt hode i skam over å være brite. Men vi får også huske lord Palmerstons ord om at England har skiftende venner, men evige interesser.

Men bak Churchill sto ikke bare anonyme bankinteresser, et navn vil allikevel være kjent, det er Bernhard Baruch, Churchills intime venn. Bak Churchill og hans vennekrets, menn som Anthony Eden, Duff Cooper og Hore Belisha, sto i realiteten Cecil-familiens overhode lord Salisbury, til nå leder av det engelske overhus (House of Lords). Vi husker lorden under hans nom de guerre lord Cranborne da han gikk ut av regjeringen Chamberlain i protest sammen med Anthony Eden i 1938.

Om denne trådtrekker i engelsk politikk gjennom en menneskealder, lord Cranborne, Alias lord Salisbury er det Dagbladet i en artikkel 17. januar 1957 bruker den hån-

NS-folksmilitære innsats i Norges 62 dagers krig

Folk og Land anmoder om at alle som kan skaffe materiale som dokumentarisk og korrekt belyser NS-folks innsats under de 62 dagers krigshandlinger i Norge i 1940 — innsender disse til videre bearbeidelse.

Vi tar også gjerne imot opplysninger om faktisk militær innsats overhode, som av en eller annen grunn ikke er blitt behandlet av den autoriserte historieskrivning.

Vi har tidligere behandlet major O. Fives kamp i Naaverdalen, løytnant August Bonsaks innsats ved senkingen av Blücher, og andres innsats.

Det foreligger utvilsomt et rikt materiale, som ikke bør gå i glemmeboken.

lige og meget lite demokratiske karakteristikk: **Mannen som utpeker statsministre.**

Men Dagbladet fortiet at der sto en verdensomspennende sammensvergelse bakom. Og så kom krigen som tynte vår verdensdel, inklusive England. Mannen i gaten må betale bankierernes poker. Det er en dyp sannhet i den kjente sosiolog Sorokins ord om at statsmennene er kriminelt belastet. Det er den internasjonalt utbredte korrupsjon han dermed sikter til.

Eiendommelig nok iler det ikke ukjente middagsorgan V. G. så sent som i sitt nummer 82 for 10. april 1958 på annen side til assistanse med en artikkel: **Vi er ansvarlige**, hvis første avsnitt lyder så her: «Europas politiske historie forteller om en uendelig rekke av forbrytelser og dumheter og menneskene har så altfor ofte måttet lide under det motbydelige slakteri som heter krig. — Med års mellomrom går velgerne i de demokratiske land til urnene og velger sine representanter. — Men vi ser at de såkalte folkets representanter ikke representerer folket, men staten, partiene og snere interesser». Såvidt Verdens Gang for 10. april 1958.

Her blir kortene lagt på bordet fra hold som man minst skulle vente det. Det var jo for å ha trukket konsekvensene av sin viten om den djevelske konflikt mellom de globale finansgrupper at Vidkun Quisling måtte ende som martyr. Han ville hverken underkaste seg Bernhard Baruch eller Baruchs store antagonist Lazarus Mosessohn Kagano-witch: Denne kamp utspilles nå og vil ventelig avgjøres med langdistanseraketter og supervannstoffbomber. Gud hjelpe oss i sin nåde mot dette demoniske kreftenes parallelogram. **H. Egede Nissen.**

Guds rikes vår —

Fort. fra side 2

er det ikke all kamp som er av det onde. Kristendommen har da så visst måttet kjempe. Den fikk en marsjordre: Gå ut og gjør alle folk til disipler. På pinsefestens dag begynte den parere denne marsjordre. Da fikk den nemlig det som den trengte for å aktivisere seg for denne ordre, det som Jesus hadde lovt sine disipler, en annen talsmann, den Hellige And. Og ved denne den Hellige And har den kristne kirke nådd dit den er i dag. Og det har kostet kamp. Ja, endog liv. For pinse er ikke bare en yndefull vårdag som mange mener best kan karakteriseres ved det vakre diktet vi siterte til å begynne med. Men pinse er en storm, et fremfarende, veldig vær som fyller hele huset, d. v. s. et menneskes hus og menneskesamfunnenes hus, fyller dem og ryster dem, så det knaker i sammenføyningene og truer med å bryte ned alt som er usant og uekte og som ikke har Andens livsrett, for at noe nytt kan reises som har det evige livs rett.

Og pinse er den hellige ild, som som oppflammer og oppgløder mennesker så de går ut og taler i andre folks tunger, alt etter som Anden gir de må tale. En hellig ild, en glød, en gnist som også lever hos oss, og som blusser opp i Guds time. Og Anden kommer på ny og gjør sin

Valget og vi!

(Fort. fra s. 2)

andre grunnen skal jeg komme inn på i en aldri så liten reisebeskrivelse fra min siste tur bak det såkalte «Jern-teppet», et besøk i områder hvor ingen Vesteuropeer har satt sin fot etter 1945 før meg.

Jeg er klar over at mange vil steile over mitt forslag, mildt sagt bli rystet, men som jeg har nevnt før — det later til at egeninteressen har blitt det mest fremtredende trekk her på bjerget, vi har hverken tid eller råd til å la oss behandle som sauer.

Da jeg er avhengig av mitt levebrød, har jeg ikke anledning til å undertegne med mitt fulle navn, sporene fra Weimarepublikken's dager, sporene etter valgkampen 1936 i Trondheim samt sporene etter 1945 har lært meg visse demokratiske metoder i forbindelse med ytringsfriheten.

gjerning i det enkelte menneske, i folkesamfunnene. Da er det pinse, Guds rikes vår med løfte om liv og vekst og grøde. Etter det bilde som Jesus selv tegner av innersiden av pinsen, når han (Johs. 15, 5) sier: «Jeg er vintreet, I er grenene. Den som blir i meg og jeg i ham, han bærer meg frukt. Ti uten meg kan I intet gjøre».

Uten meg, sier han. Kanskje vi har noe synd selv. Kanskje vi har forsømt noe her. Kanskje vi i vårt arbeid for Guds rike har vært så opptatt av oss selv og vårt eget at vi har holdt på glemme ham. For det er det innerste ved pinsen at vi blir i ham som grenene på vintreet. Lev i ham, lev med ham, det er pinse. Og det liv skaper den Hellige And. Det er Anden som gjør levende. Derfor blir det vår bønn på denne pinsedag:

La oss da så lenge
Fast ved Jesus henge,
Stå i nådens stand.
Alt vårt liv forskjønnes,
I det gode grønnes
Som et fruktbart land,
Til vi når Guds rikes vår,
Paradisets roser bryter,
Evig der oss fryder.

Og med dette ønsker vi alle lesere en god pinse. Med Andens vær, med ild og glød for hver enkelt og for vårt folk. At det må ta vare på sin arv fra tusen år, også kunnskapen, dåpsopplæringen, så det kan modnes og bli i stand til å fatte pinsens dype hemmelighet, det skjulte liv med Kristus i Gud, og ta imot den største gave noen tunge nevne kan, den Hellige And's gave med all velsignelses fylde over folk og land. Et folk med kristen sed og kristne dyder, vigslet fra pinsedag og olsokdag til et liv i rettferds frukter. Da kan det hende det igjen kan bli vårvær over landet med vekst og grotid, og i dypeste åndelige forstand med duft av vinrankenes blomster, av hegg og syrin og liljekonvall. Da kan det også hende at vi griper tilbake til bildet fra begynnelsen av nynnere for oss selv:

Da røres vårt bryst, da blott
hviske vi kan:

Gud signe deg Norge, vårt
deilige land.

Kal.

A. H. Aasmundsen.

Argentina fritt -

(Forts. fra s. 1).

te og sa at det var en mild dom for en så gedigen forbrytelse, men så var det da også den folkevalgte tyrann og diktator Peron som da satt ved makten.

16. september brøt så den store frigjøringsrevolusjonen løs, ledet av general Lonardi og kontraadmiral Isaac Rojas. Peron avviste de regjeringstro generalers og CGT.s tilbud om å stille fagforeningene under våpen for å knuse oppstanden. Peron avslo en slik løsning med ordene: «En slik kamp ville koste minst en halv million argentinere livet, og ingen sak er verdt et sådant offer». Argentinas onde ånd, kontraadmiral Rojas, fremsatte da sin trussel om å bombardere de store oljedestillier dersom ikke Peron resignerte som president. Omsatt til virkelighet ville denne handling ha kostet mangfoldige tusener argentinere livet og ført til ødeleggelse av store nasjonalverdier. Peron ville ikke påføre sitt folk disse lidelser og fant det derfor nødvendig å gå av.

Få dager etter revolusjonens slutt gikk arbeiderne mann av huse og ropte «Leve Peron — Peron tilbake, og livet for Peron». Hæren ble utkommandert for å nedkjempe de våpenløse arbeideres politiske manifestasjoner. Herunder ble arbeiderdemonstrantene angrepet av tanks, kanoner og fly. Ifølge den revolusjonære regjering ble

flere tusen arbeidere drept ved denne anledning. Noe nøyaktig tall for massakrene er hittil ikke oppgitt. Se, det tror jeg hverken Dagbladet eller Aftenposten skrek opp om. — Samtidig flammert voldsomhetene opp i en still som er sørgelig velkjent hjemmefra. Frigjøringsraseriet ga seg utslag i at peronistiske parti-kontorer ble overfalt og tilintetgjort, møbler og papirer kastet ut gjennom vinduene og brent på åpen gate. Videre ble byster og fotos av Peron og hans avdøde forgudede frue Evita smadret og flerret og over-smurt med maling osv. av los comandos civicos revolucionarios, eller på godt norsk — «Hjemmefronten» —.

6 uker etter den revolusjonære maktovertagelse ble general Leonardi kastet som president fordi han ikke ville

etterkomme Rojas-fraksjonens krav om oppløsning av det peronistiske parti og CGT, det argentiske fagforeningsforbund. Lonardi ble av sine tidligere venner og medarbeidere stemplet som «nazi», og den demokratiske utenlandspresse i Buenos Aires spilte opp etter samme tone. «De diktatoriske elementer er slått i kampen om makten», lød et av kommentarene. Et annet beskrev den nye president, general Aramburu, som pro-demokrat og forkynnte: «Den demokratiske sol har stått opp over Argentina».

Ovenstående var jo meget vakkert sagt. Men midt i all denne demokratiske herlighet begynte arrestasjonene av de redaktører og journalister som kritiserte de revolusjonære intervensjonsmyndigheters fremgangsmåter. Likedan ble flere av revolusjonens egne ministre og generaler satt bak lås og slå fordi de «står i opposisjon til den nye regjeringens moderate, demokratiske tendenser»... Aramburu utstedte så forbud mot Argentinas største politiske parti med ordene at «det vil være umulig for Argentina å gjenvinne demokrati og frihet med mindre det peronistiske parti avskaffes». Deretter følger beslaget av tallrike argen-

Forts. s. 8.

Den evige hets -

(Forts. fra s. 4).

tale seierherre i verden!»

Jeg sto like ved siden av ham ved galgen og hørte ordene ganske tydelig. De sitter for evig fast i min hukommelse. Den ro Elgruber døde med kan følgende vise. I det øyeblikk falletemmen åpnet seg og Elgruber falt ned, ropte han til meg: «Pfuiat di Gott, Pfarrer!»

Den katolske prest tilføyer: «Det er i denne forbindelse også av interesse å få svar på hvorfor Elgruber som gauleiter ble gjort ansvarlig for brytelsene i Mauthausen, og ble dømt til døden og henrettet for det, mens hans kamerat Først von Waldeck, som var gauleiter og ansvarlig for leirene Buchenwald og Sachsenhausen, som lå innenfor hans område, ikke ble dømt til døden men til en tidsbegrenset straff og allerede etter en kort tid ble løslatt fra Landsberg. Fangene ble meget oppbrakte over dette og ga som forklaring at fyrsten var en slektning av det svenske kongehus, som hadde intervensert til fordel for ham».

Prolog til grunnlovsfesten i Bøverdalen

Av Lars Runningen

Når vi samles for å minnes Eidsvollsverket — nordmenns vern mot helt vilkårlig juss og vold under rikets stolte segl og våpenmerke som er løven i et hjerteformet skjold — kan en fristes til å føre høystemt tale om vår frihet og vår suverenitet for å ende med det kjente joviale hipp-hipp-hippet — det mangfoldige du vet.

Men går'n gatelangs i tigerstaden — mellom Vaterland og konungens palass — og ser løvesilhuetten mot fasaden og vår riksforsamlings hall fra Eidsvoll's plass, kan en ofte nok bli stående og stirre når en ser at nettopp der har løven lagt seg, ja, lagt seg pladask ned på alle fire, mens en spør om den har sovnet på sin vakt.

Og vi spør om det i dag — men hvem kan svare — for ikke å si felle noen dom? Rett betenkt bør dette kanskje også bare bli historien sin sak å dømme om. Men vi spør hverken briter eller slaver om vi nå med florumvundet økseskaft tørket støvet av vår grunnlovs gullbokstaver og det hjerte i hvis bilde den ble skapt.

Siste norske rettsskandale —

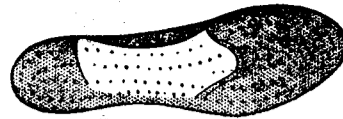
(Forts. fra s. 1).

til å utebli denne gang og i all framtid.

Brynjulf Vik

Som kommentar til denne siste norske rettsskandale skal vi bare legge til det karakteristiske moment at saken for staten og mot urettsofføret overrettssakfører Vik har vært ført under ledelse av regjeringensadvokaten herr Henning Bødtker.

Denne Bødtker har som medlem av A/S Konstruksjonsstyre under okkupasjonen i styreprotokollen undertegnet på en rekke svære engasjements med tyskerne — arbeider av mer eller mindre militær natur. I forhold til Henning Bødtker har Vik overhode ikke på noen som helst måte bistått okkupanten. Man kan nemlig ikke bistå med en medlemsbok i NS i noen måneder, eller flere for den saks skyld.

HAR DE VONDE BEN?

Gå på Eskimo ortopediske innleggssåler med regulerbare puter for plattfot og tverrplattfot. Egen oppfinnelse.

Mønsterbeskyttet. Putene kan reguleres individuelt. Dame kr. 10.00. Herre kr. 12.00 + porto, i postoppkrav, oppgi skoens nummer, og tynne eller tykke såler.

Eskimo innleggssåler er uunnværlig for Dem.

HERRMAN STØTTUM, Grensen 5/7, II, Oslo.

Nedre port, oppgang D. Tlf. 33 24 44.

Den nordiska tidningen

NORDISK KAMP, önskar läsare i NORGE. Prenumerationspriset är 10 norska kr. för helt år och kan sändas under tidningens adress: BOX 37 MALMÖ 1 SVERIGE.

Oslo Stigefabrikk

Brand-, maler- og skyvestiger oljet, m/ kadimerte beslag.

Inneh. ALF T. LUNDE, Mosseveien 8

Tlf. 68 88 17, priv. 87 07 79

Tannlege MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2 Tlf. 44 75 54

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2 Telef. 44 43 33

HJELPEORGANISASJONEN

for frontkjempere.

Vi ber deg være med oss i hjelpen for våre krigsinvalider. Send ditt bidrag, stort eller lite, til:

Postboks 1407 V, Oslo

Postgirokonto 18070

Benytt postgiroinnbetalingskort, det er enklest og billigst.

Bruno

Arthur Ratche om professor Scheie

Lofotposten i Svolvær intervjuet i sin tid den etterpå avdøde medarbeider i Morgenbladet, nordlendingen Arthur Ratche. Denne uttalte om professor Skeie og om noen av «Rettsoppgjørets» aktiviteter blant annet: «Med sin diamantklare logikk pumpet professor Skeie iallfall noe anstendighet inn i rettsoppgjøret, av hvis opphavsmenn der var dem som burde ha vært behandlet av psykiater. Noe der kanskje vil bli skrevet avhandlinger om, om 100 år, for er det noe som er usant er det at om hundrede år er allting glemt», — sa Arthur Ratche, og la oss huske det!

Det forelå selvsagt ingen militær grunn til å bortføre Vik til 4 og et halvt års innesperring på Man.

Hålogalands dom er derfor en skandale.

Når skal landet få en rettsfør regjeringadvokat? A. L.

Arkitekt

HUSTAD

BÆRUMSV. 5, Ø. ULLFRN Telefon 55 61 29 — Oslo

Historisk lesestoff

Jeg har samtlige 4 årganger av «8. Mål» i innbundet form. På grunn av høy alder og svekket syn, må jeg nå skille meg med dem.

Gi bud.

Ivar Frihaug-Osa, Skotselv st.

BRØDR. OLSENS

Traktor-tilhengere

leveres i flere størrelser og utførelser.

Leverer fraktfritt Deres nærmeste jernbanestasjon.

Be om brosjyre.

H. SNAPRUD & CO.

MASKINER - REDSKAPER

Kongsberg — Tlf. 885 - 248

Argentina fritt —

(Forts. fra s. 7).

tinske og utenlandske foretagenders og privatpersoners formue og eiendeler. Den provisoriske regjering påla de angjeldende innen en viss tidsfrist å føre bevis for at deres økonomiske posisjon ikke var resultatet av forbindelser med Peron-regimet. Ifall de «tiltalte» ikke maktet oppgaven ville de bli funnet skyldig og fratatt alt. En aksjon som virket som et sjokk utenlands og skremte den utenlandske kapital fra fremtidig investering.

For avvekslingens skyld, fomodentlig, trengte «hjemmefrontens» kommandobander av og til over grensen til Paraguay og Uruguay og kidnappet fremtredende argentinerere med status som politiske flyktninger. Dette forårsaket naturligvis en del diplomatiske vanskeligheter.

Utallige var de politiske raids og de påfølgende arrestasjoner, deportasjonene av menn og kvinner til Ildlandet av Patagonias bistre klima. Fagforeningsfolk, militære, politikere av smått og stort format, alle endte de det samme sted — bak gitteret — for streikedeltagelse, sabotasje eller overtredelse av det berømte dekret nr. 4161, hvilket gjengis her som en inspirasjonskilde for de hjemlige demokrater.

Dekret nr. 4161

er utstedt den 2. mars 1956 og lyder således:

Forbudt er enhver bruk av fotografier, portretter, statuer av forhenværende ledere av det falne regime, diktatoren, hans frue eller familie — bruket av den falne diktators navn, hans medarbeideres, hans frues eller families i hvilken som helst forbindelse — uttrykkene peronista, peronismo, justicialismo, Justicialista, tercera posicion og forkortelsen PP. (partido peronista).

Forbudt er minnedager, bruk eller omtale av enhver spesiell dato forbundet med det forrige regime, enhver hel eller delvis utførelse av musikk som «marcha de los muchachos peronistas», og «Evita Capitana». Likedan hel eller delvis gjengivelse av «La razon de mi vida», og av taler holdt av diktatoren, hans avdøde frue og enhver høytstående peronist.

Overtredelse straffes med mulkt fra 500 pesos til 1 million pesos, og med fengsel fra 30 dager til 6 år.

(Med «diktatoren» menes i dette tilfelle ekspresident Peron).

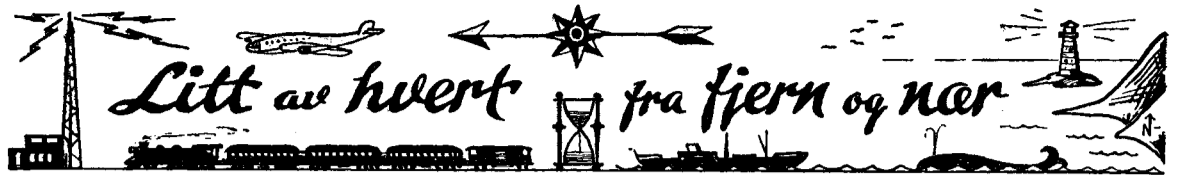
En bølge av sabotasje grep etterhvert om seg over hele landet. CGT offentliggjorde imidlertid en erklæring hvor det fraskrev seg ethvert ansvar for sabotasjeaktene. «Hele folket vet at regjeringen selv utøver sabotasjen», het det blant annet, og det ble hevdet at disse regjeringens provokasjoner tjente det formål å skaffe en begrunnelse for de tusentallige arrestasjoner. I 1956, fikk så politiet ordre om å skyte sabotører ned på stedet. Som sabotasje ble det blant annet regnet å ødelegge offentlige dokumenter helt eller delvis, og å skrive navnet Peron på en husvegg. Unntagelsestilstand og lover for krigstid innførtes.

Alle streikebevegelser med krav om lønnsforhøyelser og løslatelse av fagforeningsfanget ble uten unntagelse erklært ulovlige. Store streiker flammes allikevel titt og ofte opp over hele landet, og man gikk da til det geniale skritt å erklære vedkommende streikers yrkesgren for innlemmet i de vepnede styrker, hvoretter det ble utstedt mobiliseringsordre til de nyeste soldater i fedrelandets hær. Enhver argentinsk eller utenlandsk arbeider som ikke adlydde «mobiliseringsordren» innen en viss tidsfrist ble uoppholdelig stillet for militærtribunal og dømt etter lover som gjelder for krigstid. — Denne dramatiske okkupasjonstilstand medførte på enkelte steder stadige uroligheter, fortrinnsvis i de senere kveldstimer, enten de nå var ekte eller arrangerte som CGT påstår den dag i dag. Særlig var det ubehagelig — men akk så spennende — å ha f. eks. den argentinske innenriksminister og andre høytstående «gorillaer» til naboer. «Terroristene»s bomber smalt fra både fjern og nær til enhver tid, rifle og mg.skyting i gatene hørte til dagens orden, og når man stakk over campeon for å gå snarveien etter melken, kunne man plutselig finne seg omringet av et kompani krigsberedte soldater på intens «terroristjakt», eller man kunne ha nattlig underholdning i haven i form av pistoldueller mellom terrorister og militære —

(Fortsettes neste nr.).

Stortingsmann Kobbé om Administrasjonsrådet

Stortingsmann, og daværende rådmann i Trondheim Kobbé uttalte 22. 1. 1952, ifølge det stenografiske referat side 149/50 blant annet:

OGSÅ EN KUNSTSAMLER

Daily News forteller at USA-armeen eier fire av Adolf Hitlers malerier. De er vel som så meget annet stjålet fra Tyskland under okkupasjonen. Maleriene er verdsatt til 20 000 dollar stykket. Bladet slår også fast at Hitler var en alvorlig kunstner før han startet NSDAP. Maleriene er meget nøyaktig utført i duse farger, og viser: jernbanekai, gårdsrom, Wiernergate og ruiner av bombet landsby. Den kunstinteresserte armé har forøvrig under sitt røvertokt i Europa sikret seg en rekke andre kunstgjenstander, blant annet riksfeltmarskalk Görings sigarkasse og en juvelbesatt feltmarskalkstav.

MYKLEDOM I HØYESTERETT

Høyesterett har i plenum med 12 mot 3 stemmer frifunnet Gyldendal Norsk Forlag og opphevet dermed Oslo byretts dom i saken om boken «Den røde rubin». Vår gamle venn høyesterettsdommer Reidar Skau var førstevoterende og vred seg som en ål for å tekkes alle parter. Han er i sterk tvil med hensyn til utuktigheten av boken, sier han, men tvilen bør komme tiltalte til gode! Make til votum har en vel ikke sett, ikke en gang i Norges Høyesterett. Normale mennesker vil si at hvis det er tvil tilstede om en bok er utuktig eller ikke, så bør en i samfunnets interesse for sikkerhets skyld sørge for at den blir stoppet. Herrene både i og utenfor Høyesterett har for øvrig ikke alltid vært så vare når det gjalt å beskytte ytringsfriheten. Vi tenker bl. a. på de mange som ble dømt for i skrift og tale å ha advart mot den bolsjevikiske fare. Og vi tenker på den sørgelige skjebne Fanebusts «§ 100» fikk.

UNGDOMMELIG FORSKREKKELSE OVER RETTSVESENET

Arets russekull i Tromsø fikk forleden anledning til å overvære en rettssak mot en kaptein som var satt under tiltale for å ha kjørt weasel i fylla. Vi vet ikke om kapteinen var skyldig eller ikke, men vi synes det er pinlig at befalets kvalitet tilsynelatent

«Det var klart at uten at Administrasjonsrådet samarbeidet med tyskerne, ville det ikke blitt sittende en dag».

Hvordan har Administrasjonsrådet upåtalet kunnet samarbeide med en makt som vi angivelig var i krig med?

Visste de ikke, det som det dømte NS-medlem Olava etter rettens mening burde ha visst?

de synker sterkt ettersom kvantiteten øker. Det som imidlertid har interesse i denne forbindelse er at russerne fikk seg en alvorlig forskrekkelser i livet. «Vi er rystet og redd og trodde ikke det var så lett å bli dømt», sa russerne, og tilføyet at alle «forlot rettssalen med en nokså sveket tiltro til vårt rettsvesen». Vi lurar på hva de unge mennesker hadde sagt hvis de hadde fått overvære en av Sollems hekseprosesser. Hans lærvillige elever innen dommerstanden gikk ham forøvrig en høy gang. Så ingen behøver å forundre seg over de dybder norsk rettsvesen er sunket til.

NY ATOMSPRENGNING

Mens de uendelige underhandlinger om hvorvidt en skal underhandle sleper seg avsted mellom Østen og Vesten har USA for sikkerhets skyld latt nok en atombombe eksplodere ved Eniwetokatollen. Det er best å henge i hvis en skal hindre en avtale om atomvåpnene. Når USA er ferdig med sin serie, tar vel Storbritannia fatt og dermed bortfaller vel Sovjets stans i prøvene. Så har vi det hele gående igjen.

ATOMSPIONENE OG JERNTEPPET

Noen vil inn bak jernteppet og noen vil ut. Slik er nå engang livet og smaken. Atomspion Fuchs, som snart har sonet sin straff for å ha utlevert atomhemmeligheter til Sovjet lever i frykt for å bli utlevert til amerikanerne, som sikkert da vil steke eller gasse ham. Han ønsker bare å kunne forsvinne til sine arbeidsgivere bak jernteppet. En som gjerne vil tilbake igjen er Bruno Pontecorvo som også har forsynt russerne med atomhemmeligheter. Han var imidlertid lur nok til selv å forsvinne sammen med hemmelighetene. Nå er han blitt lei av oppholdet og vil tilbake til hjemlandet. Det nytter imidlertid ikke å stikke av. Russerne sier at han nok kan få reise på besøk til Italia, men han må la sin sverdske kone og sine tre barn bli tilbake bak jernteppet. Og da så — — —

LIBANON OG NASSER

I Libanon skjer det for tiden avgjørende begivenheter. Den lille kyststat med overveiende kristen befolkning er i opprør og striden står i virkeligheten om også denne stat skal slutte seg til Nassers forenede araberrepublikk. Situasjonen er når dette skrives ennå ikke avklart, men det er mye som tyder på at Nasser-tilhengerne vil få overtaket. Dermed slutes da ringen om Israel fastere. På

den annen side synes det neppe å være riktig å tale om dette som en russisk landevinning. Det ligger mere bak det arabiske spill om makten enn en dragkamp mellom USA og sovjetblokken.

HVA MED FRANKRIKE?

En hel verden venter i spenning på hva det skal bli til med Frankrike. Kommer det til å gå Spanias vei med de Gaulle (eller en annen general) som en ny Franco? I denne forbindelse er det viktig å merke seg at Pflimlins regjering egentlig skulle være styrtet i dag. Han ble sviktet av høyrepartiet, som jo utgjorde endel av hans parlamentariske basis, men fikk isteden kommunistenes støtte ved voteringen. Den franske regjering sitter altså i dag på kommunistenes nåde og kan naturligvis heller ikke hamle opp med de sterke militære krefter som står bak Algerieopprørerne uten aktiv kommuniststøtte. Det vil naturligvis til syvende og sist igjen føre til borgerkrig og hvis regjeringen da seirer etter en kort overgangstid her som overalt ellers til kommuniststyre. Spørsmålet er nå om det borgerlige Frankrike synes disse muligheter er tilstrekkelig skremmende til å kaste seg i armene på de Gaulle. Ellers har han naturligvis «den demokratiske» Pflimlin med sine Hitler-fullmakter i kampen om makten allerede trådt alle demokratiske rettigheter under føttene. Først og fremst har det gått ut over de nasjonale kretser i Frankrike, men ellers er både tale- og pressefrihet, ja til og med bevegelsesfriheten gått tapt. Franskmennene spør seg naturligvis nå om dette demokratiske diktatur er verre enn de Gaulle. Hans program er som bekjent nærmest fascistisk.

FOLK OG LAND

Ekspedisjon og kasse:
Kierschowsgt. 5, Oslo
Telefon 37 76 96
Boks 3214

Abonnementspriser:
Kr. 25,- pr. år, kr. 12,50
pr. halvår. Sverige og
Danmark: kr. 20,00 pr.
år, kr. 14,50 pr. halvår.
Utlandet for øvrig: kr.
33,00 pr. år, kr. 16,50 pr.
halvår. I nøytralt om-
slag kr. 35,00 pr. år, kr.
17,50 pr. halvår.

Løssalg 65 øre

Annonsepris:

32 øre pr. millimeter
over en spalte.

Bruk postgironr. 16450.

Utgiver A/L Folk og Land

Sambandstrykkeriet
Oslo